

aanvoeren! — of de juffrouw die tweeduizend amazonen geworven had voor het leger en op de weigering van den secretaris voor oorlog ze leidde naar het ministerie van marine, waar zij ook de kous op den kop kreeg, zij met haar twee duizend meisjes loos, die wou-en gaan varen als zeematroos!

De sympathie van Europa is dan ook voor Spanje. Behalve die van Engeland, dat ras de zijde heeft gekozen, waar zijn belang ligt en dat alle vroegere Amerikaansche plagerijen en beledigingen vergeten schijnt. Maar in Engeland slaat de publieke opinie vooral niet minder gauw om dan elders; het voorbeeld van keizer Wilhelm kan het bewijzen, die er beurtelings zeer populair en uitermate verfoeid is. Frankrijk, dat in de laatste maanden velen van zich vervreemd heeft, steekt thans weer gunstig bij Engeland af; want ondanks zijn veel grooteren handel op Amerika dan op Spanje en ondanks de teleurstellingen die de talrijke Fransche houders van Spaansche fondsen ondervonden hebben, legt het zijn voorkeur voor het Pyreneesche koninkrijk onverholen aan den dag. De Oostenrijksche dynastie is met de Spaansche door de banden des bloeds verbonden en heeft heelemaal geen zwak voor de Nieuwe Wereld.

Geen dezer sympathieën echter zal, althans in den eersten tijd, een der mogendheden bewegen haar positie van neutralen te verlaten. Dat ware te gevaarlijk. Alleen Engeland schijnt misschien geneigd iets ten bate van Amerika te doen; b.v. te besluiten steenkolen als oorlogscontrabande te beschouwen, hetgeen zeer nadeelig zou zijn voor Spanje, dat dan groote moeite zou hebben zijn oorlogsschepen geregeld van kolen te voorzien. Engeland zou zulk een besluit kunnen nemen, terwijl het schijnbaar neutraal bleef, immers in overeenstemming met de onafhankelijke houding die het steeds op volkenrechtelijk gebied heeft bewaard, ondanks zijn toetreding tot eenige tractaten. Aan een Engelsch-Amerikaansch verbond in dien zin, dat Engeland nog in dezen oorlog anderen dan indirecten steun zou geven, geloof ik zoo gauw niet; want hoezeer het *splendid isolement* ook begint te vervelen en lastig te worden (vooral in Oost-Azië), het ware te zeer in strijd met de voorzichtigheid het Europeesche vasteland zóó tegen zich in harnas te jagen als tengevolge van een Angelsaksisch oorlogsverbond zou geschieden.

Moreele steun, ook van neutralen, is echter voor oorlogvoerenden niet te versmaden en Spanje doet wijs, indien het tracht de verworven sympathie te behouden door de volkenrechtelijke en commercieele gevoeligheid der mogendheden te sparen. Amerika is het voor geweest met de officieuse toezegging, dat het, hoewel evenmin als Spanje toegetreden tot het Parijsche tractaat van 1856, de daar vastgestelde regelen in acht zal nemen. Het kon dit betrekkelijk gemakkelijk doen, omdat het b. v. met de uitgifte van kaperbrieven aan particulieren stellig veel minder nadeel zou kunnen toebrengen aan de beperkte scheepvaart van Spanje dan dit land aan de zeer uitgebreide van Amerika. Spanje heeft daarna ook zijnerzijds verklaard de regelen van het Parijsche tractaat te zullen houden, maar heeft zich vrijheid van handelen voorbehouden op het punt van de kaapvaart. Indien het daarmee later onbescheiden te werk ging, dan zou het met onderdanen van neutrale